



Arrest

nr. 92 270 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Karaj. Uw echtgenoot overleed 25 jaar geleden. In Iran woonde u samen met uw zoon, S. (...). Uw zoon was gehuwd met M. S. (...) maar aangezien er nog geen huwelijksfeest was geweest woonden ze nog niet samen. Tijdens de verkiezingen van juni 2009 in Iran stemde uw zoon S. (...) voor Mousavi. Hij was actief in de groene beweging. Een maand voor 18/11/1390 (Iraanse kalender, 7 februari 2012 in de Westerse kalender) nam uw zoon computers mee naar uw kelder. Hij sprak er vanaf dat moment vaak af met twee voor u onbekende vrienden. U wist niet wat uw zoon er precies deed. Uw zoon vermeldde dat een

zekere M. (...) opgepakt was. U vroeg waarom hij was opgepakt en uw zoon antwoordde dat dit was omdat hij voor Mousavi was. U kwam er toen ook achter dat uw zoon ook actief was voor Mousavi. U vroeg hem ermee te stoppen maar hij antwoordde dat u net zoals de andere moeders van leden van de groene beweging voorbereid moest zijn. Op 18/11/1390 (7 februari 2012) werd aangebeld bij u thuis. Drie agenten van Ettelaat (Iraanse inlichtingendienst) vielen uw zoon aan en sleepten hem naar een wagen. Twee van de agenten kwamen vervolgens naar u toe en sloegen u. Ze namen uw zoon mee en u hoorde sindsdien niets meer van hen. De burens kwamen hierna naar u toe. Ze hebben u verzorgd. 's Avonds kwamen opnieuw drie personen van Ettelaat bij u thuis. Ze doorzochten uw huis en namen de boeken en computers van uw zoon mee. Ze vertelden u dat uw zoon een afvallige was en een weblog had. U weet niet wat een weblog is. Ettelaat wilde op dat moment ook u arresteren maar de burens en de mensen van de straat hebben dit kunnen verhinderen door ervoor te zorgen dat het heel druk was. U werd door een buur naar het verblijf van een vriendin gebracht waar u twee dagen kon logeren. Op 20/11/1390 (9 februari 2012) vertrok u met de bus naar Shiraz waar u twee weken bij een kennis verbleef. U contacteerde van daaruit de moeder van één van de twee jongens die uw zoon in uw kelder had uitgenodigd die vertelde dat ze geen nieuws had. De vriendin bij wie u eerst twee dagen had verbleven contacteerde u vervolgens om te zeggen dat er beslag was gelegd op uw huis en dat er agenten voor uw huis stonden. U vertrok vervolgens naar uw zus in Mashad. U verbleef er van 5/12/1390 (24 februari 2012) tot u op 14/1/1391 (2 april 2012) naar uw vriendin P. (...) in Teheran vertrok. Zij had ook een zoon die politiek actief was, M. R. M. (...), die bevriend was met een zekere A. T. R. (...). A. T. R. (...) kende uw zoon en was zelf ook politiek actief. A. T. R. (...) vertelde u dat uw zoon via de computer actief was voor Mousavi en dat uw leven in gevaar was. Uw vriendin P. (...) vertelde u dat mocht u in Iran blijven u ook opgepakt zou worden om uw zoon zo onder druk te zetten. Ook de levens van andere mensen zouden dan in gevaar kunnen gebracht worden. P. (...) regelde een smokkelaar waarmee u het land kon verlaten. Op 24/1/1391 (12 april 2012) vertrok u vanuit de Khomeini luchthaven uit Iran. U vloog met de smokkelaar naar een voor u onbekende bestemming. De smokkelaar had u een paspoort gegeven. Op deze onbekende bestemming bracht de smokkelaar u naar zijn huis. Hij hield u er een maand in een kamer. Na een maand nam u samen met hem de trein naar België. U moest meerdere malen overstappen. U diende een asielaanvraag in op 11 mei 2012. U voegde toe dat u te kampen heeft met gezondheidsproblemen (hartklachten). U bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten. U legde tijdens het gehoor op het CGVS een document voor met een overzicht van de medische behandeling die u hier in België ondergaat sinds uw aankomst.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende illegale reisweg. U verklaarde dat u met behulp van een smokkelaar naar België kwam. De smokkelaar regelde voor u een vals paspoort waarmee u vanuit de Imam Khomeini luchthaven in Iran een vlucht nam naar het buitenland (CGVS, p. 9). Er dient opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk is dat u geen details kon verschaffen over het paspoort waarmee u reisde. Zo kon u niet vertellen van welk land dit paspoort was en wist u niet welke identiteitsgegevens in het paspoort stonden (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u van de smokkelaar niet in het paspoort mocht kijken. De smokkelaar zou u ook niet voorbereid hebben over vragen over bijvoorbeeld het doel van uw reis (CGVS, p. 10). Ook de bestemming van uw vlucht kende u niet (CGVS, p. 9, 10). Gezien het risico om op een luchthaven ondervraagd te worden over uw identiteit, uw bestemming en het doel van uw reis is dit geenszins aannemelijk. Dat u de bestemming van de vlucht niet kende wordt verder in twijfel getrokken door het feit dat u op deze plaats een maand bij uw smokkelaar verbleef en er ook een trein nam (CGVS, p. 9, 11). Ook over de treinreis naar Brussel kon u geen details verstrekken. U verklaarde dat u vaak moest overstappen maar toen u gevraagd werd hoeveel keer antwoordde u enkel 'veel keer' (CGVS, p. 11). U herinnerde zich ook geen namen van plaatsen waar u overgestapt bent. U gebruikte bij de treinreis een ander paspoort maar u kent ook van dit paspoort geen identiteitsgegevens (CGVS, p. 11). Bovenstaande elementen zetten uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

U verklaarde verder dat u vreesde door de Iraanse autoriteiten te zullen worden opgepakt om uw zoon S. (...), die gearresteerd werd omdat hij een afvallige was en een weblog had, onder druk te zetten (CGVS, p. 13 t/m 24). Er dient opgemerkt te worden dat u deze verklaringen geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Vooreerst is uw kennis over de activiteiten van uw zoon uiterst beperkt. U wist niet sinds wanneer hij politiek actief was geworden en u wist niet of hij deelnam aan demonstraties. U verklaarde dat hij in uw kelder samenkwam met twee andere mannen maar u weet niet wie zij zijn (CGVS, p. 17). U verklaarde dat uw zoon lid was van de groene beweging maar u kon niet uitleggen wat dit precies inhield (CGVS, p. 15-16). Hoewel u zoon u een maand voor zijn arrestatie had verteld over zijn betrokkenheid bij de groene beweging en dit ook aan de oorzaak van zijn arrestatie zou liggen,

probeerde u nooit meer informatie hierover te achterhalen (CGVS, p. 16). Dat u zich niet in politiek interesseerde, is hiervoor geen afdoende verklaring. Bovendien verklaarde u in dit verband dat u wel verkiezingsdebatten op televisie volgde en zelf gestemd heeft op Moussavi (CGVS, p. 16). Dat u niets weet over de politieke activiteiten van zijn zoon is des te opmerkelijk gezien u na zijn arrestatie nog twee vrienden van hem ontmoette, A. (...) en M. (...), die eveneens politiek actief waren (CGVS, p. 18). U vroeg aan hen ook niet wie de twee andere jongens waren met wie uw zoon in uw kelder politieke activiteiten uitvoerde. Gezien uw zoon opgepakt werd omwille van de activiteiten die hij samen met deze twee jongens uitvoerde is dit hoogst bevreemdend. Verder verklaarde u dat de mensen van Ettelaat u hadden verteld dat uw zoon een weblog had en dat hij daarom werd opgepakt. U weet echter niet wat een weblog is en kent bijgevolg ook het adres er niet van (CGVS, p. 14-15). Het is echter onwaarschijnlijk dat u sinds het moment dat u hoorde dat de weblog van uw zoon de oorzaak van zijn arrestatie is, geen gelegenheid had om na te gaan wat een weblog precies is. U verklaarde ook dat het niet mogelijk is om na te gaan wat het adres van zijn weblog was (CGVS, p. 22). Nochtans hebt u nog contact met uw zus. Ten slotte wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat u sinds u Iran verlaten hebt op geen enkele manier probeerde te achterhalen waar uw zoon nu is en wat met hem gebeurd is. U weet niet of sinds uw vertrek mensen geïnformeerd hebben naar uw zoon (CGVS, p. 22). U weet niet op welke plaats uw zoon vastgehouden wordt (CGVS, p. 21). U contacteerde echter ook geen advocaat in Iran die kon informeren naar het lot van uw zoon (CGVS, p. 20). U verklaarde dat u met uw zus, waarmee u nog contact hebt, niet praat over de problemen die ertoe leidden dat u Iran diende te verlaten (CGVS, p. 21). U probeerde ook niet te achterhalen wat er precies gebeurd is met de vrouw van uw zoon (CGVS, p. 21). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, getuigt van een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Het overzicht van uw medische behandeling in België dat u voorlegde, wijzigt niets aan bovenstaande beslissing. Medische problemen op zich ressorteren immers niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij

maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer te verwijzen naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken van 25 augustus 2011 betreffende de algemene situatie in Iran. Verzoekende partij stelt dat tijdens de verslagperiode van voormeld ambtsbericht talrijke journalisten en bloggers door de Iraanse autoriteiten werden opgepakt en deelt de inhoud van dit ambtsbericht mede aangaande de “vrijheid van vergaderen”, “de vrijheid van vereniging”, het begrip “afvallige”, “het wetsvoorstel doodstraf op geloofsafval” van januari 2008, “de opsporing en strafrechtelijke vervolging vanwege betrokkenheid bij verkiezingsprotesten tweede helft 2009”, “de opsporing en strafrechtelijke vervolging vanwege betrokkenheid bij Green Movement”, “arrestaties en detenties”, “arrestaties naar aanleiding van in de verslagperiode gehouden demonstraties” en “mishandeling en foltering”.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, gebaseerd op voormelde verwijzingen naar de in het ambtsbericht beschreven algemene situatie in Iran, op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient steeds *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk vervolging riskeert. Verwerende partij motiveert in haar beslissing op zeer uitvoerige wijze waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Deze aan verzoekende partij geëigende specifieke motivering wordt door haar ongemoeid gelaten – verzoekende partij doet niet de minste moeite ook maar één element van de motivering die leidt tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas te weerleggen – waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT